

РУКОМЕТНИ САВЕЗ СРБИЈЕ
11070 Нови Београд, Тошин бунар 272
rss@eunet.rs www.rss.org.rs

T: 011 2621450, 011 2634782
T: 011 6558549, 011 2625139
F: 011 3036775

ПИБ: 100147431
Матични број: 07062915
Текући рачун: 355-1029224-83

Број: 343/3

Београд, 7. јул 2016.

Стална арбитража РСС и то Веће у саставу, Каначки Златибор председник Већа, и Зарић Александар и Лекић Ристо као чланови Већа, поступајући по тужби тужиоца Дијане Радојевић из Јагодине ул. Стевана Сремца бб., коју заступа Вујовић Владимир адвокат из Новог Сада ул. Ловћенска бр.10/5 против туженог ЖОРК „Јагодина“ из Јагодине ул. Браће Дирак бб. кога заступа Жељко Санковић адвокат из Београда ул. Бирчанинова бр. 13 ради утврђења ништавости уговора, вредност спора 1.000,00 рсд, на седници одржаној 07.07.2016. донео је:

ОДЛУКУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиле Радојевић Дијане из Јагодине, па се утврђује да је ништав и без икаквог правног дејства Уговор о бављењу спортом бр. 034/14 закључен између тужилеи туженог 24.07.2014, и који је оверен код ОРЦ у Јагодини под бројем 026/14 од 24.08.2014., као и да тужилеа има статус слободног играча и да је слободна да без икаквих сметњи игра у другом клубу у Републици Србији или иностранству, те да тужени нема право на новчану накнаду за прелазак тужиле у други клуб у Републици Србији или у иностранству.

Обавезује се тужени ЖОРК Јагодина да плати тужилеи Радојевић Дијани трошкове поступка у износу од 43.500,00 рсд у току од 15 дана под претњом извршења.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Тужбом од 26.05.2016. предложено је првостављеним тужбеним захтевом доношење одлуке као у изреци. Истовремено постављен је и алтернативни захтев да се раскине наведени уговор уколико се утврди да нема основа за утврђивање ништавости уговора.

У тужби се наводи да су странке дана 24.07.2014. закључиле уговор о бављењу спортом који је оверен код ОРЦ у Јагодини 24.08.2014. Тачком 3. става 1. члана 1. овог уговора тужени се обавезао да тужилеи обезбеђује новчану накнаду у износу који је одређен посебним уговором. Истог дана закључен је и посебни уговор којим је предвиђена месечна надокнада у износу од 900 евра у динарској противвредности у наредних 10 месеци. Чланом 7. посебног уговора предвиђено је да тај уговор важи до 30.06.2015. а да се након тога закључује нови посебни уговор. Међутим након истека посебног уговора, па све до дана подношења тужбе странке нису закључиле нови посебни уговор.

Ово због тога што је 15.03.2016. тужилца писмено позвала туженог на преговоре, а 20.04.2016. тужилца је упутила писмену понуду са предлогом да новчана накнада буде као у претходном посебном уговору, те да се исти закључи на период до краја важења уговора о бављењу спортом, ато је до 30.06.2017. Тужени је ову понуду одбио стим да је предложио да новчана накнада износи 70.000,00 рсд месечно, као и да се уговор о бављењу спортом продужи до 30.06.2018., или да у случају да рок трајања остане исти, те дасе тада уговори право туженог на обештећење у износу од 15.000 евра.

Како на тај начин није постигнута сагласност воља за закључење посебног уговора, то тужилца сматра да је предмет обавезе туженог у погледу новчане накнаде неодређен, па је Уговор о бављењу спортом ништав у смислу члана 47. Закона о облигационим односима. Осим тога сматра да је ништав и у смислу одредаба члана 48. став 2. алинеја 3. Регистрационог Правилника РСС, обзиром да је истим прописано да се Уговором о бављењу спортом клуб обавезује да играчу нарочито обезбеди накнаду за бављење спортским активностима у висини коју уговоре.

У прилогу тужбе поднети су сви писмени докази наведени у тужби.

У одговору на тужбу од 17.06.2016. тужени је оспорио оба постављена тужбена захтева, наводећи да већ постоји одлука сталне арбитраже РСС број 735. од 11.02.2016. којом је одбијен захтев тужилце да се раскине уговор о бављењу спортом бр.034/14. Због тога тужени сматра да се у погледу овог захтева ради о пресуђеној ствари. Осим тога тужени сматра да нису испуњени услови да се уговор прогласи ништавим из разлога што су странке већ за прву годину постојећег уговора постигле сагласност о новчаној наканди за период од годину дана, те сматра да је предмет обавезе одредив у смислу члана 50. ЗОО. Због тога тужени предлаже саслушање парничних странака.

Током главне расправе Веће је извело доказни поступак читањем Уговора о бављењу спортом бр.034/14 од 24.07.2014. и посебног уговора бр. 034/14-01 од истог датума, читањем позива за преговоре ради закључења посебног уговора од стране тужилце 15.03.2016., затим понуде за закључење од 20.04.2016., читањем изјашњења туженог бр.520/15 од 04.05.2016. као и одговора тужилце на ово изјашњење од 10.05.2016. Осим тога Веће је извршило увид у целокупне списе Сталне Арбитраже бр. 735/2016. Такође је одбијен предлог туженог ради саслушања парничних странака. Ово из разлога што одлучне чињенице међу парничним странкама нису спорне, па се на тај начин ради искључиво о правном питању.

Након спроведеног доказног поступка узврђено је следеће чињенично стање. Странке су закључиле Уговор о бављењу спортом бр.034/14 дана 24.07.2014.стим да је предвиђено да исти траје до 30.06.2017. Овим уговором је предвиђено да тужилца може након истека уговора да пређе у други клуб у Републици Србији или иностранству без права туженог на обештећење. Тачком 3. става 1. члана 1. предвиђено је да је новчана накнада регулисана посебним уговором бр.034/14-01. Чланом 1. посебног уговора предвиђена је месечна новчана накнада у износу од 900 евра у динарској противвредности и то од септембра 2014. до јуна 2015. Чланом 7. истог предвиђено је да уговор важи до 30.06.2016.,стим да се након тога закључује други посебан уговор за другу годину.

Пре истека посебног уговора тужила је обавестила туженог да жели да раскине уговор, обзиром да има понуде за прелазак у други клуб. Због тога је тужени обуставио исплату задње месечне рате у износу од 900 евра.

Како тужени није желео да раскине уговор, то је тужила предложила да се закључи нови, али уз месечну накнаду у висини од 1.200 евра. Како тужени ни ово није прихватио, то нови посебни уговор није закључен до истека осмог месеца 2015. Због тога је тужила поднела тужбу 3.09.2015. са захтевом да јој се исплати 1.145,27 евра у динарској противвредности, као и да се раскине уговор о бављењу спортом бр.034/14.

Након спроведеног поступка, Стална Арбитража РСС је дана 11.02.2016. донела одлуку којом се тужбени захтев делимично усваја и тужени обавезује да јој на име неизмиреног дела уговорених месечних накнада исплати 1.145,27 евра у динарској противвредности, док се одбија део тужбеног захтева којим је тражено да се раскине уговор о бављењу спортом бр. 034/14.

По правоснажности ове одлуке, тужила је дана 15.03.2016. писмено позвала туженог на преговоре за закључење новог посебног уговора, а 20.04.2016. упутила је писмену понуду са предлогом да новчана накнада буде као у претходном посебном уговору, а то је 900 евра месечно, те да се исти закључи на период до краја важења уговора о бављењу спортом, а то је до 30.06.2017. Тужени је ову понуду одбио с тим да је предложио да новчана накнада износи 70.000,00 рсд месечно, као и да се уговор о бављењу спортом продужи до 30.06.2018., или да у случају да рок трајања остане исти, те да се тада уговори право туженог на обештећење у износу од 15.000 евра.

Како посебни уговор није закључен ни током трајања такмичарске сезоне 2015/2016, то је тужена крајем маја поднела ову тужбу.

Иначе међу странкама је неспорно да током ове такмичарске сезоне тужила није тренирала, нити наступала за туженог, као и да тужени током исте није плаћао никакву месечну накнаду тужилји. То значи да ни једна од странака није испуњавала своје обавезе, али да обавеза туженог чак није била ни на један начин уговорена.

На основу овакоутврђеног чињеничног стања, те оцене свих доказа појединачно и у целини, Веће сматра да је првостављени тужбени захтев тужилје основан. Ово из разлога што је спорни уговор ништав и у смислу члана 49. Регистрационог Правилника РСС и у смислу члана 47. ЗОО. Наиме, чланом 49. РП РСС предвиђено је да се клуб обавезује да играчу обезбеди нарочито новчану накнаду за бављење спортским активностима у висини коју уговоре. У конкретном случају, по истеку посебног уговора, па све до подношења тужбе, тужени није уговорио нити обезбедио новчану накнаду тужилји.

Чланом 47. ЗОО предвиђено је да је уговор ништав, када је предмет обавезе немогућ, недопуштен, неодређен или неодредив. У конкретном случају посебни уговор није закључен, па самим тим није одређена висина накнаде, нити је одредива у смислу члана 50. ЗОО. Осим тога чланом 46. ЗОО предвиђено је да се уговорна обавеза може састојати у давању, чињењу, нечињењу или трпљењу. У конкретном случају спорни уговор о бављењу спортом сада је садржао само обавезу чињења од стране тужилје, али не и обавезу давања од стране туженог. На тај начин недостаје један од битних елемената двострано теретних уговора.

Због тога је Веће једногласно донело одлуку да се усвоји првостављени тужбени захтев и спорни уговор прогласи ништавим у смислу члана 49. РП РСС и члана 47. ЗОО. Како је исти усвојен, то је беспредметно одлучивати о алтернативном захтеву, тако да не стоји ни приговор пресуђене ствари.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 154. ЗПП-а а односи се на 30.000,00 рсд на име таксе натужбу, као и 6.000,00 рсд на име састава тужбе и 7.500,00 рсд на име приступа на рочиште од стране пуномоћника тужиоца, што укупно износи 43.500,00 рсд.

Поука о правном леку:

Против одлуке жалба није дозвољена,
па је иста коначна.

Председник Већа
Каначки Златибор